

Sygn. akt II Ca 130/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski
Sędziowie	SSO Stanisław Łęgosz SSO Dariusz Mizera (spr.)
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa W. P.

przeciwko (...) w W.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku

z dnia 29 września 2014 roku, sygn. akt I C 375/13

oddala apelację i zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powoda W. P. kwotę 1.200,00 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt II Ca 130/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 września 2014 roku Sąd Rejonowy w Radomsku po rozpoznaniu sprawy z powództwa J. P., W. P. przeciwko (...) w W. o zadośćuczynienie

- zasądził od pozwanego na rzecz powódki J. P. kwotę 40 000,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26 września 2012 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia;
- zasądził od pozwanego na rzecz powoda W. P. kwotę 40 000,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 26 września 2012 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia;
- zasądził od pozwanego na rzecz powódki J. P. kwotę 4 976,70 tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- zasądził od pozwanego na rzecz powoda W. P. kwotę 4 781,17 tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

W dniu 21 marca 2012 roku, w miejscowości F., gmina G., doszło do wypadku drogowego polegającego na tym, że kierujący samochodem marki M. o nr rej. (...) M. G. na skutek braku obserwacji przedpola jazdy i niezachowania bezpiecznej odległości od wyprzedzanego, prawidłowo poruszającego się, kierującego rowerem M. P., doprowadził do zderzenia pojazdów. W wyniku zdarzenia, na skutek poniesionych obrażeń ciała, śmierć poniósł rowerzysta M. P., a kierujący pojazdem oddalił się z miejsca zdarzenia, nie udzielając pokrzywdzonemu pomocy.

Pojazd sprawcy zdarzenia w dniu wypadku nie posiadał obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Powodowie J. i W. małżonkowie P. byli rodzicami zmarłego M. P.. Powodowie pochodzą ze (...), mieli dwóch synów. D. przeprowadził się w roku 2001 chcąc być blisko starszego syna M., który się tutaj ożenił. Chcieli pomóc synowi, mieć dobre relacje z jego żoną, dziećmi, wzajemnie sobie pomagać, a przede wszystkim liczyli na opiekę syna na starość. M. G. mieszkał na sąsiedniej ulicy, miał troje dzieci. Powodowie widywali się z synem niemal codziennie. Był typem złotej rączki. Powodowie opiekowali się wnukami. Zmarły syn był pracowity, rodzinny. Powodowie razem ze zmarłym synem spędzali Święta, uroczystości. Po jego śmierci wszystko się zmieniło. Powodowie planują sprzedaż domu, by powrócić na (...), bliżej młodszego syna. Wnuczęta ze strony zmarłego syna są już prawie dorosłe, nie potrzebują opieki ze strony dziadków z taką intensywnością jak kiedyś.

Powódka J. P. bardzo przeżyła śmierć syna. Bezpośrednio po zdarzeniu leczyła się u lekarza neurologa i lekarza rodzinnego. Powódka stała się bardziej nerwowa, rozpamiętuje dawne, szczęśliwe chwile. Nie odwiedza sąsiadów, rzadko wychodzi z domu. Dawniej była aktywna, obecnie unika towarzystwa.

Śmierć syna wywołała u powódki J. P. zaburzenia adaptacyjne o typie przedłużonej reakcji depresyjnej które trwają nadal. Zaburzenia natury psychologicznej wymagały, wymagają i wymagać będą wsparcia, terapii psychologicznej i farmakoterapii w warunkach ambulatoryjnych. Powódka przejawia postawę rezygnacji z życia, nie może pogodzić się ze stratą, ma poczucie bezradności wobec życia. Zmiany mają charakter nieodwracalny i będą miały dalszy niekorzystny wpływ na życie powódki, która może mieć narastające problemy z bieżącymi problemami życiowymi. W bezpośrednim kontakcie u powódki można zaobserwować wzmożone napięcie emocjonalne, lękliwość, wycofanie oraz dezorganizację zachowania w sytuacjach postrzeganych jako trudne. Zaburzenia emocjonalne u powódki wywołały u niej długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

Powód W. P. także bardzo przeżył śmierć syna M.. Zażywał lekarstwa, które miała przepisywane żona. bądź kupował środki dostępne w aptece bez recepty. Cierpi na bezsenność. Stał się nerwowy, drażliwy, utracił sens życia. Śmierć syna wpłynęła na jego plany życiowe, oboje z żoną planują przeprowadzić się na (...). Bardzo tęskni za synem, brakuje mu jego wsparcia i pomocy.

Tragiczna śmierć syna spowodowała u powoda wystąpienie zaburzeń emocjonalnych-zaburzeń adaptacyjnych, obecnie o stosunkowo niewielkim nasileniu. Zaburzenia te nie wystąpiłyby, gdyby nie doszło do tragicznej śmierci syna. Objawy tych zaburzeń to depresyjny nastrój, lęk, zamartwianie się, poczucie niemożności poradzenia sobie. Wskazane jest wsparcie psychologiczne. Zaburzenia emocjonalne powoda nie wywołały u niego długotrwałego, ani też trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powodowie dokonali zgłoszenia szkody pozwanemu w dniu 28 kwietnia 2012 roku żądając wypłaty zadośćuczynienia w kwocie po 80 000 złotych. Decyzją z dnia 25 września 2012 roku przyznano na rzecz powodów po 20 000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest kompletny dla potrzeb rozstrzygnięcia i większości był podstawą dla ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd.

Sąd Rejonowy zważył, iż podstawą odpowiedzialności pozwanego za poniesione przez powoda szkody w wyniku wypadku komunikacyjnego jest przepis art. 822 k.c. Zgodnie z tym przepisem ubezpieczyciel przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152).

Źródłem odpowiedzialności pozwanego jest art. 98 ust. 1 pkt. 3 lit. a powołanej ustawy, który stanowi, iż do zadań Funduszu należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziałów 2 i 3, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej na osobie, w mieniu, w mieniu i na osobie, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządzono, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Zasada odpowiedzialności pozwanego nie była kwestionowana w toku postępowania. Zdaniem pozwanego wypłacona powodowi kwota zadośćuczynienia w wysokości 20 000 złotych wyczerpuje całość świadczeń im należnych w związku ze skutkami wypadku komunikacyjnego z dnia 20 marca 2012 roku, w wyniku którego śmierć poniósł syn powodów.

Odnosząc się do roszczenia w części dotyczącej żądania zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c. podkreślić należy, iż zadośćuczynienie jest roszczeniem o charakterze ściśle niemajątkowym mającym za zadanie kompensację doznanej krzywdy. Świadczenie to ma kompensować nie tyle doznany ból spowodowany śmiercią osoby bliskiej, lecz przedwczesną utratę członka rodziny. Dobrem osobistym, którego naruszenie wymaga rekompensaty, jest zatem prawo do życia w rodzinie.

Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nastąpiła śmierć poszkodowanego, sąd może przyznać od zobowiązanego do naprawienia szkody najbliższemu członkowi rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Jest to nowa regulacja w kodeksie cywilnym, obowiązująca od 3 sierpnia 2008 roku. Orzecznictwo odwołuje się do uzasadnienia projektu nowelizacji kodeksu cywilnego w tym zakresie oraz bogatego piśmiennictwa. Stosownie do powyższego kwota zadośćuczynienia winna być tak oznaczona, by uwzględniała panujące stosunki społeczno - ekonomiczne.

Oceniając wysokość należnego zadośćuczynienia należy mieć na uwadze to, że to nie ma ono celu wyrównania straty poniesionej przez członków najbliższej rodziny zmarłego, lecz ma pomóc dostosować się do nowej rzeczywistości. Ma także na celu złagodzenie cierpienia wywołanego utratą osoby bliskiej. Okoliczności wpływające także na wysokość tego świadczenia to m.in.: dramatyzm doznań osób bliskich zmarłego, poczucie osamotnienia, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rola jaką w rodzinie pełniła osoba zmarłego, charakter i rodzaj zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu pozostałych członków rodziny, stopień w jakim pozostali członkowie będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 14 kwietnia 2010 roku, I ACa 178/10, OSA w Łodzi 2010 rok, Nr 3, poz. 24, str. 11).

Jako jedno z kryteriów uzasadniających przyznanie zadośćuczynienia przyjmuje się istnienie post-traumatic stress disorder (PTSD) - zespołu stresu pourazowego jako zaburzenia będącego skutkiem traumatycznych przeżyć. Dodatkową przesłanką podlegającą ocenie przy rozważaniu wysokości zadośćuczynienia jest fakt korzystania z pomocy fachowej w czasie radzenia sobie w tej trudnej sytuacji i proces leczenia doznanej traumy mający na celu pomoc w odbudowie struktury rodziny i przywrócenie znaczenia każdego z członków rodziny.

Śmierć dziecka jest najsilniejszym z doznań stresowych, jakie może doświadczyć człowiek i prowadzi do szeregu groźnych następstw psychicznych i fizycznych. Naruszona zostaje spójność świata wewnętrznego, co prowadzi do stałego generowania lęgu, braku poczucia bezpieczeństwa, lęku o przyszłość, bezradności.

Rozważając wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należnego powodom J. i W. P., Sąd rozważył wszystkie omawiane wyżej kryteria i okoliczności. Podczas tragicznego w skutkach wypadku samochodowego stracili najstarszego, ukochanego syna, który był dla nich oparciem, miał zapewnić pomoc i opiekę w ich jesieni życia. Poczucie pustki i osamotnienia, żal i rozpacz, jaka towarzyszy powodom po śmierci syna powoduje zaburzenia w funkcjonowaniu całej rodziny, a jego śmierć wpłynęła negatywnie na stan psychiczny i emocjonalny obojga powodów, doprowadzając do powstania u powódki J. P. trwałego 5% uszczerbku na zdrowiu. W ustalonym stanie faktycznym doszło do trwałych zmian w strukturze całej wielopokoleniowej rodziny, pozbawionej od chwili śmierci M. P. silnego, męskiego wsparcia. Niewątpliwie śmierć syna i jego brak będzie wywierał wpływ na całe dalsze życie powodów, którzy jego towarzystwem mogli cieszyć się jeszcze przez długie lata. Tragiczna śmierć syna doprowadziła po raz kolejny do zmiany życiowych planów powodów, którzy planują zmienić miejsce zamieszkania w pobliżu młodszego syna. Nadmiar wspomnień, toczące się nadal postępowanie karne w sprawie śmierci syna M., mijane wielokrotnie miejsce śmierci syna, nie pozwalają im bowiem zapomnieć o tragedii.

Podkreślić przy tym należy, że zadośćuczynienie za śmierć osoby najbliższej jest świadczeniem o charakterze jednorazowym, tym bardziej więc przy ustalaniu jego wysokości należy brać pod uwagę całokształt skutków - zarówno istniejących w chwili obecnej, jak i mogących wystąpić w przyszłości - w związku ze śmiercią osoby najbliższej.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, mając na uwadze stan faktyczny niniejszej sprawy, Sąd uznał, że doznana przez powodów krzywda zrekompensuje co najmniej kwota 60 000 złotych. Mając na uwadze okoliczność, iż pozwany wypłacił na rzecz powodów w postępowaniu likwidacyjnym po 20.000,00 złotych, orzeczono o obowiązku zapłaty na rzecz powodów 40.000 złotych.

W ocenie Sądu kwota ta będzie rekompensatą pieniężną za krzywdę doznaną przez powoda, a jednocześnie nie jest nadmiernie wygórowana i pozwoli na choćby częściowe przystosowanie się do zaistniałej sytuacji życiowej.

Zasądzając odsetki ustawowe od kwoty zasądzonej wyrokiem Sąd orzekł mając na uwadze brzmienie art. 359 § 1 k.c., 481 § 1 k.c., oraz art. 817 § 1 k.c., jak również wniosek powodów.

Zgodnie zaś z brzmieniem art. 817 § 1 k.c. oraz brzmieniem art. 14 ust. 1 powołanej ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od otrzymania zawiadomienia o wypadku (szkodzie).

W niniejszej sprawie powodowie domagali się odsetek ustawowych od dnia następującego po dniu wydania decyzji przyznającej część wnioskowanej kwoty zadośćuczynienia. Nie kwestionowaną była data zgłoszenia szkody, to jest dzień 28 kwietnia 2012 roku. Termin do spełnienia świadczenia, wynoszący 30 dni od chwili otrzymania zawiadomienia o szkodzie upłynął w dniu 28 maja 2012 roku. Tak więc w dacie 29 maja 2012 roku roszczenie powodów było już wymagalne. Biorąc pod uwagę fakt, iż pełnomocnik powodów wniósł o zasądzenie odsetek od dnia 26 września 2012, mając na względzie treść art. 321 k.p.c., Sąd zasądził odsetki ustawowe od kwot 40 000 złotych przyznanych tytułem zadośćuczynienia na rzecz każdego z powodów, od dnia 26 września 2012 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Stosownie do powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki J. P. kwotę 4.976,70 złotych. Na kwotę tę złożyło się: 2 417,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, opłata sądowa od pozwu w kwocie 2000 złotych oraz koszt opinii biegłego w kwocie 559,70 złotych. Na rzecz powoda W. P. Sąd zasądził od pozwanego łącznie kwotę 4781,17 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania. Na kwotę tę złożyło się: koszty zastępstwa procesowego, opłata sądowa od pozwu w kwocie 2000 złotych oraz koszt opinii biegłego w kwocie 364,70 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik pozwanego zaskarżając go w części tj.: w pkt 2 wyroku co do zasądzonej na rzecz powoda W. P. kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.09.2012 r. do dnia zapłaty.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. przekroczeni zasady swobodnej oceny - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a mianowicie:

- ustalenie, że materiał dowodowy przedmiotowej sprawy, w tym w szczególności zeznania powodów uzasadniają uznanie, że odpowiednią dla powoda W. P. kwotą zadośćuczynienia po śmierci syna jest kwota 40.000 zł, podczas gdy brak jest uzasadnienia dla takiego stanowiska w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,
- uznanie, że wnioski płynące z opinii biegłego psychiatry uzasadniają zasądzenie jednakowych kwot tj. po 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia na rzecz każdego z powodów po śmierci ich syna, podczas gdy z opinii biegłego wynika, że powód W. P. w wyniku śmierci syna nie załamał się, a obecne zaburzenia emocjonalne o niewielkim nasileniu istnieją głównie z powodu toczącego się postępowania sądowego, które jednak nie wywołały trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, natomiast powódka J. P. obecnie wymaga terapii psychologicznej i farmakologicznej z uwagi na istniejące zaburzenia adaptacyjne o typie przedłużonej reakcji depresyjnej skutkującej powstaniem 5%-owego długotrwałego uszczerbku na zdrowiu

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 446 § 4 k.c. poprzez:

- jego niewłaściwą interpretację, a w konsekwencji przyjęcie w stanie faktycznym niniejszej sprawy, że odpowiednią dla powoda W. P. kwotą zadośćuczynienia po śmierci syna jest kwota 40.000 zł, podczas gdy brak jest uzasadnienia dla takiego stanowiska w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,
- nie zindywidualizowanie sytuacji powoda W. P. i błędne przyjęcie w stanie faktycznym niniejszej sprawy, iż przeżycia związane ze śmiercią M. P. były jednakowe dla powódki J. P. jak i powoda W. P., podczas gdy jest to sprzeczne z wnioskami płynącymi z opinii biegłego psychiatry, który wskazał, że powód W. P. w wyniku śmierci syna nie załamał się, a obecne zaburzenia emocjonalne o niewielkim nasileniu istnieją głównie z powodu toczącego się postępowania sądowego, nie wywołały również trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, natomiast powódka J. P. obecnie wymaga terapii psychologicznej i farmakologicznej z uwagi na istniejące zaburzenia adaptacyjne o typie przedłużonej reakcji depresyjnej skutkującej powstaniem 5%-owego długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, powyższe okoliczności powinny wpływać na ustalenie wysokości przyznanych powodowi świadczeń, albowiem wskazują one że to powódka J. P. silniej przeżyła śmierć syna i obecnie wymaga leczenia, natomiast powód znacznie lepiej uporał się ze stratą.

Wskazując na powyższe apelujący wnosil o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa W. P. co do pkt 2 w zakresie kwoty 20.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.09.2012 r. i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem I instancji według norm prawem przepisanych. Ponadto o zasądzenie od powoda W. P. na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwanego pełnomocnik powoda wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów w g norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne.

Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. jest całkowicie niezrozumiały. Skarżący bowiem nie kwestionuje w istocie ustaleń faktycznych bowiem nie precyzuje jakie ustalenia zostały błędnie dokonane z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów i jakich ustaleń oczekiwaliby od Sądu. Treść tego zarzutu sprowadza się w istocie do zarzucenia Sądowi naruszenia art. 446 § 4 k.c. który to zarzut został rozwinięty w pkt 2 apelacji.

Skarżącemu w efekcie chodzi o to, że w jego ocenie Sąd w ustalonym stanie faktycznym w sposób nieuprawniony nie zróznicował sytuacji powodów z których powódka doznała w wyniku zdarzenia zaburzenia adaptacyjnego o typie przedłużonej reakcji depresyjnej co skutkowało pięcioprocentowym uszczerbkiem na zdrowiu. Powód natomiast takiego uszczerbku nie doznał. W ocenie skarżącego w tych okolicznościach zadośćuczynienie przyznane na rzecz powódki J. P. nie może być takie samo jak przyznane na rzecz powoda W. P. i w związku z tym żądanie powoda winno być zmniejszone.

Rozumowanie skarżącego przeprowadzone w apelacji jest w sposób oczywisty błędne. Nie sposób bowiem obronić tezy, iż zadośćuczynienie powoda winno być ograniczone tylko z tego powodu, że żądanie powódki było zgłoszone na tym samym poziomie choć w istocie mogły zachodzić podstawy do przyznania go w większej wysokości.

Ma racje skarżący, iż Sąd ma obowiązek zindywidualizowania sytuacji dochodzących zadośćuczynienia po śmierci osoby bliskiej niemniej jednak nie może dokonywać tej indywidualizacji przez pryzmat wysokości żądania, którym sąd jest przecież związany. Inaczej mówiąc Sąd nie może ograniczyć wysokości żądania jednego powoda tylko z tej przyczyny, iż inny powód któremu należałoby się wyższe zadośćuczynienie domaga się tego zadośćuczynienia w niższej wysokości. Fakt, iż powódka jako gospodarz procesu zażądała kwoty tożsamej jak powód W. P. w żaden sposób nie umniejsza krzywdy powoda jakiej doznał on w wyniku śmierci syna.

W ocenie Sądu zadośćuczynienie w kwocie 40.000 zł przy dodatkowych 20.000 zł wypłaconych w toku postępowania likwidacyjnego w okolicznościach niniejszej sprawy w stosunku do powoda w żaden sposób nie jest wygórowanym i zostało zwymiarowane w sposób prawidłowy. Sąd bardzo szczegółowo wyjaśnił motywy jakimi kierował się przyznając to zadośćuczynienie w takiej a nie innej wysokości. W realiach niniejszej sprawy wysokość zadośćuczynienia mogłaby zostać podważona tylko wtedy gdyby pozwany wykazał, iż zasądzona kwota jest w sposób wyraźny zawyżona i w tym zakresie nieusprawiedliwiona. Tymczasem Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności i należycie je rozważył nie zapominając o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia.

W efekcie stwierdzić należy, iż wniesiona apelacja nie może odnieść zamierzonych skutków i jako oczywiście bezzasadna podlega oddaleniu, a to na podstawie art. 385 k.p.c.

Z uwagi na fakt, iż pozwany wnoszący apelację przegrał sprawę przed Sądem II instancji należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania za instancję odwoławczą a to na podstawie art. 98 k.p.c.